

Arrest

nr. 320 118 van 16 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 6 augustus 2024, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu

verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde zij te vrezen dat zij bij een terugkeer naar Albanië zou worden vermoord door haar vader of echtgenoot. Zij zou in Albanië zowel door haar echtgenoot als door haar vader zijn geslagen. De commissaris-generaal nam op 26 november 2021 een beslissing "verzoek kennelijk ongegrond". Er werd immers geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk had gemaakt dat er voor haar in Albanië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden waren. Zij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van haar huidig tweede verzoek verklaart verzoekster dat zij na haar terugkeer naar Albanië in december 2021 opnieuw problemen ondervond met haar echtgenoot, zijn familie en haar vader en dat zij omwille van dit geweld in september 2022 opnieuw Albanië heeft verlaten. Zij stelt te vrezen dat zij bij een terugkeer naar Albanië verdere problemen zal krijgen met haar man en vader. In mei 2024 vroeg zij via haar Belgische advocaat de scheiding aan via de rechtbank van eerste aanleg in Luik. Uit een door verzoekster neergelegd vonnis van de rechtbank van eerste aanleg in Luik, afdeling Verviers, blijkt dat de echtscheiding intussen werd uitgesproken.

3. De Raad onderstreept dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Albanië, Algemene Situatie" van 5 december 2023 en de COI Focus "Albanië, huiselijk geweld" van 13 oktober 2017, blijkt dat niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, onder andere om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Voorts blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om dit te bestrijden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder zijn er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief om kinderen te beschermen en is er ook een nationale kinderplichtlijn actief die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De algemene informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden in Albanië aan slachtoffers van (huiselijk) geweld op de korrel te nemen, loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de voormelde informatie. Noch het betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Het

gegeven dat er ruimte is voor verbetering betekent immers niet dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om haar bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

De commissaris-generaal bemerkt hierbij terdege:

“Ten eerste blijkt in dit verband dat jullie uit angst nooit klacht hebben ingediend tegen jullie vader (NPO zus p. 9). Nochtans bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat de Albanese autoriteiten inzake de problemen met uw ex-man wel degelijk hebben opgetreden en hulp/bescherming hebben aangeboden:

- In het kader van de eerste klacht die u indiende tegen uw ex-man in maart 2022 blijkt dat uw verklaringen werden genoteerd, dat de politie met u meeging om uw kinderen op te halen en dat er een proces-verbaal werd opgesteld dat u ondertekende. U gaat ervan uit dat uw ex toen door de politie werd ondervraagd. U kreeg eveneens het telefoonnummer van een politieagente die u altijd mocht bellen als dat nodig was. Dat deze agente later, toen u haar eens wilde opbellen, niet meteen opnam, kan, gelet op het feit dat u slechts eenmaal naar haar belde, te wijten zijn aan verschillende omstandigheden en wijst niet zonder meer op onwil vanwege deze politieagente om naar aanleiding van uw problemen op te treden. Bovendien was het uw eigen beslissing om na overleg met uw ex-man die eerste klacht terug in te trekken (NPO p. 5-6, 8, 10-12). Indien u uw klacht terug intrekt, kunnen de autoriteiten vanzelfsprekend moeilijk gepaste maatregelen treffen.

- In het kader van de tweede klacht die u indiende tegen uw man in mei 2022 blijkt dat de politie ter plaatse kwam nadat uw broer hen had opgebeld, dat uw man meteen op dat moment werd gearresteerd, dat uw zus in het bijzijn van een psycholoog toen een getuigenverklaring heeft kunnen afleggen bij de politieagente wiens telefoonnummer u had gekregen en die haar ondervroeg, dat ook uw broer kon getuigen, dat u hierna naar huis terugkeerde waar uw schoonfamilie u kwam opzoeken die u begon te bedreigen en dat u hierop de politie opbelde die opnieuw ter plaatse kwam en die erin geslaagd is om uw schoonfamilie buiten te zetten. Het dossier werd overgemaakt aan de rechtbank, waar een zitting plaatsvond en uw man uiteindelijk veroordeeld werd. U was weliswaar ontevreden over de aan hem opgelegde straf, die u onvoldoende vond, maar ging tegen zijn veroordeling in eerste aanleg niet in beroep (NPO p. 8, 13-15; NPO zus p. 5-7, 9).

Uit het voorgaande blijkt hoegenaamd geen onwil noch onkunde vanwege de Albanese autoriteiten om naar aanleiding van uw problemen op te treden. Bijgevolg blijkt uit niets dat, indien u in de toekomst opnieuw problemen met uw ex of met zijn familie zou hebben, u geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

Ten derde, wat betreft de door u als gebrekkig ervaren hulp/bescherming van de Albanese autoriteiten – u wees in dit verband op de weinig professionele houding van de politieagenten die u bij het registreren van uw klachten schamper behandelden en u verweten toch terug te zullen keren naar uw man, op het feit dat u het door u gevraagde beschermingsbevel tegen uw schoonfamilie niet had gekregen, op het feit dat het beschermingsbevel tegen uw man volgens u slechts op papier bestond, op het feit dat de politie na uw tweede klacht niet meer ter plaatse wou komen bij problemen met uw schoonfamilie wanneer u haar telefonisch contacteerde en op het feit dat de politie niet bereid bleek om te handelen naar aanleiding van uw derde klacht (tegen uw schoonfamilie) rond eind mei 2022 omdat ze van oordeel was dat ze al tegen uw ex hadden opgetreden (NPO p. 5-6, 11-16) –, dient, naast het opmerkelijke feit dat uw zus over eventuele verdere vergeefse klachten na uw tweede klacht niets wist, ofschoon jullie het er volgens haar wel degelijk met elkaar over hebben gehad (NPO zus p. 10), erop gewezen te worden dat u dit volgens u gebrekkige optreden van de Albanese autoriteiten niet heeft aangeklaagd. U stelde niet op de hoogte te zijn van deze mogelijkheid (NPO p. 13, 15-16). U contacteerde zelf nooit een advocaat (NPO p. 14) die u hierover had kunnen informeren en probeerde ook niet in een ander politiekantoor klacht in te dienen (NPO p. 16).”

Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten onrechte of foutief stelt dat zij nooit een klacht heeft ingediend en aangeeft dat de commissaris-generaal bovendien de klachten die zij heeft ingediend analyseert in de bestreden beslissing, wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ingaat op het gegeven dat verzoekster en haar zus uit angst nooit klacht zouden hebben ingediend tegen hun vader, hoewel de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bestaat bescherming te verkrijgen tegen zijn of haar belager(s) en eventuele verdere problemen die hij of zij zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoekster meermaals klacht heeft ingediend tegen haar (ondertussen) ex-echtgenoot en diens familie.

Vervolgens stelt verzoekster dat de analyse van de door haar ingediende klachten volstrekt onjuist en irrelevant is omdat er volledig wordt voorbijgegaan aan haar verklaringen, waarna zij haar eerder afgelegde verklaringen herhaalt en de (volgens haar) inadequate, ondoeltreffende, ineffectieve en schandalige houding van de politieagenten benadrukt. Zij stelt dat de Albanese autoriteiten geenszins in staat kunnen worden geacht haar te beschermen en dat zij blij hebben gegeven van een flagrante onbekwaamheid en een gebrek aan wil. Met een dergelijk betoog doet zij echter geen afbreuk aan de pertinente en terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat zij dit (volgens haar) gebrekkige optreden van de Albanese autoriteiten niet heeft aangeklaagd en dat zij ook niet probeerde om in een ander politiekantoor klacht in te dienen. Zoals reeds hierboven gesteld, blijkt uit de beschikbare informatie immers dat er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Zo kunnen burgers onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Indien de (hogere) autoriteiten echter niet op de hoogte worden gesteld van dergelijk wangedrag kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Waar zij herhaalt dat de politieagente wiens nummer zij had gekregen verklaarde dat zij verzoeksters oproep niet had gehoord, ontkracht, noch weerlegt verzoekster de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat het gegeven dat de agente niet meteen opnam, geleet op het feit dat verzoekster slechts eenmaal naar haar belde (administratief dossier, stuk 4, NPO, p. 12), te wijten kan zijn aan verschillende omstandigheden en niet zonder meer wijst op onwil vanwege deze politieagente om naar aanleiding van verzoeksters problemen op te treden.

Verzoekster herhaalt tevens dat zij een advocaat (pro deo) heeft toegewezen gekregen, maar dat zij deze advocaat nooit heeft gezien en dat er evenmin contactgegevens van deze advocaat werden meegedeeld. Uit het administratief dossier kan echter niet blijken dat verzoekster vervolgens zelf stappen heeft ondernomen om dit aan te kaarten of om zelf een (andere) advocaat te contacteren (NPO, p. 14-15), hoewel dit van haar kan worden verwacht indien zij beroep wenste te doen op een advocaat. Haar beweerde gebrek aan tijd, stress en het gegeven dat zij niet naar buiten zou zijn kunnen gaan omwille van de bedreigingen van haar voormalige schoonfamilie (ibid.), kunnen geen verschooning bieden voor haar nalatig handelen in dit verband. Zij toont immers niet aan dat zij hiervoor geen hulp kon vragen aan haar broer of zus die haar eerder al meermaals hadden geholpen (NPO, p. 7-8, 13).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er in Albanië naast de politie tevens verschillende organisaties zijn waar slachtoffers van huiselijk geweld terecht kunnen. Verzoekster heeft hier echter nooit beroep op gedaan en heeft zich hierover zelfs nooit geïnformeerd (NPO, p. 17).

Verzoeksters bewering dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en verzoeksters eigen ervaringen en gedragingen, dan ook niet worden aangenomen.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij alle van haar realistische en redelijkerwijze te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming heeft aangewend, laat staan uitgeput. Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont verzoekster derhalve niet aan dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Albanië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij verklaart te vrezen.

Bovendien wijst de commissaris-generaal terecht op verzoeksters zelfredzaamheid en familiaal netwerk: "Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek is immers gebleken dat u in het verleden toegang had tot de Albanese arbeidsmarkt (NPO 1e VIB p. 5), waardoor uit niets blijkt dat u bij uw terugkeer niet opnieuw zou kunnen werken om aldus zelfstandig in uw (financiële) noden en deze van uw kinderen te

voorzien. U beschikt tevens over een familiaal netwerk (zoals uw broer en uw zus), die u ondersteunt (NPO 1e VIB p. 6, 8; NPO p. 8-10).”

Waar zij erop wijst dat zij geen middelen heeft in Albanië, zij heel weinig naar school ging, geïsoleerd leefde en volledig in dienst stond van haar vader en daarna van haar ex-echtgenoot, gaat zij voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat uit de verklaringen die zij heeft afgelegd in het kader van haar eerste verzoek blijkt dat zij in het verleden toegang had tot de Albanese arbeidsmarkt (zij zou in een textielfabriek hebben gewerkt), waardoor uit niets blijkt dat zij bij haar terugkeer niet opnieuw zou kunnen werken om zelfstandig in haar financiële noden en deze van haar kinderen te voorzien.

Voorts benadrukt zij dat zij geen steun heeft in Albanië, omdat haar moeder volledig onderdanig is aan haar man, haar broer in Duitsland is en zelf problemen heeft met zijn familie en zij in het algemeen niet op haar vader kan rekenen. Verzoekster ontkracht, noch weerlegt hiermee de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing dat zij ook een zus heeft die haar kan ondersteunen. Bovendien toont verzoekster met haar betoog niet aan dat haar broer haar vanuit Duitsland niet verder zou kunnen ondersteunen, zonder medeweten van de familie. Bijgevolg kan wel degelijk worden aangenomen dat haar broer en zus haar kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld om eventuele toekomstige problemen met haar ex-echtgenoot en zijn familie aan te kaarten bij de Albanese autoriteiten.

Gelet op haar zelfredzaamheid, haar netwerk en het gegeven dat zij niet aantoont dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Albanië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben, kan zij niet overtuigen waar zij wijst op het geweld dat zij heeft meegemaakt en stelt dat het een “volstreekte dwaling” is om te beweren dat zij, indien zij zou terugkeren, in staat zou zijn om buiten “deze familiale en patriarchale sfeer van dergelijk ernstig geweld” te leven en dat haar terugkeer naar Albanië haar zou veroordelen tot een terugkeer naar een helse spiraal en tot de dood, hetzij door de slagen, hetzij op eigen initiatief.

Door verder nog louter te beweren dat het voor haar ondenkbaar is om naar Albanië terug te keren en dat eraan denken haar zelfs al in een oncontroleerbare toestand brengt, waarbij zij huilt en kronkelt van de pijn, vooral in haar buik, toont zij verder niet aan dat er in haar individuele omstandigheid gerechtvaardigde, dwingende redenen voorhanden zijn om de bescherming van haar land van herkomst niet te aanvaarden. Waar verzoekster in dit verband nog verwijst naar het arrest nr. 216 196 van 31 januari 2019 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

5. Voorts voert de verzoekende partij geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

6. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

7. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor wat betreft haar problemen in Albanië geen bescherming zou kunnen krijgen. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

8. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond

van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

9. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De zaken met rolnrs 7 en 9 worden tezamen opgeroepen. VzP'n vinden zowel de bestreden beslissingen als de beschikkingen van de Raad volkomen onterecht, want ze kunnen geen bescherming genieten in Albanië. I.(...), de oudste, kende een gewelddadig huwelijk in Albanië. De culturele achtergrond wordt niet in rekening gebracht, waardoor het moeilijk is om op te treden tegen intrafamiliaal geweld. Er wordt geen rekening gehouden met de situatie van de ex-man en het gegeven dat in Albanië geen effectieve bescherming geboden wordt bij intrafamiliaal geweld, zelfs uit de analyse zowel door de CGVS als de Raad blijkt dat nog veel werk dient te gebeuren op dit vlak in afwachting dat de zaken er op orde komen waardoor ze niet terug kan. Alhoewel haar ex-man extreem gevaarlijk is, steunt haar familie hem, behoudens haar jongere zus (rolnr. 9). Deze was getuige van de echtelijke ruzies van haar oudere zus. De stelling dat ze zich staande kunnen houden beantwoordt niet aan de realiteit. Ook zij is slachtoffer van huiselijk geweld en in de praktijk doet niemand er iets aan. Ze vragen de herziening van de bestreden beslissingen.”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten aan die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 15 oktober 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is én waarom, gaat verzoekster hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend geheel in gebreke. Verzoeksters betoog ter zitting betreft immers in wezen niets meer dan een loutere herhaling en voortzetting van hetgeen zij al eerder verklaarde en argumenteerde omtrent een voorgehouden gebrek aan nationale bescherming in Albanië, zonder dat zij echter concreet en inhoudelijk

ingaat op hetgeen hierover reeds uitgebreid en gedetailleerd werd vastgesteld, aan de hand van de algemene beschikbare landeninformatie hierover alsook op basis van haar eigen persoonlijke verklaringen zoals inzake haar individuele handelen dan wel nalaten te handelen in Albanië, in de beschikking, in de punten 3 en 4. Verzoekster laat alzo geheel na en slaagt er dan ook niet in op die betreffende vaststellingen een ander licht te werpen. Ze beweert weliswaar, maar maakt niet aannemelijk dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. De overige vaststellingen in de beschikking laat zij geheel ongemoeid ter zitting waardoor deze eveneens onverminderd overeind blijven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS